

[Udenrigsministeren]

på Venedigerklæringens principper om Israels ret til eksistens og palæstinenserens ret til selvbestemmelse.

Regeringen må beklage afbrydelsen af den dialog, der blev indledt mellem PLOs leder, Arafat, og Jordans leder, kong Hussein med henblik på at fastlægge parternes gensidige politiske rettigheder og roller i fredsprocessen. Vi må desværre erkende, at PLO i forbindelse med den fejlslagne dialog med kong Hussein demonstrerede manglende enhed og handlekraft i en afgørende situation. Med til en forklaring af dette forhold hører, at Israel har fastholdt sin skarpe afvisning af Reagan-planen, og at Israel med sin udfordrende bosættelsespolitik i de besatte områder skaber hindringer for udviklingen af det mål af gensidig tillid, hvorpå en forhandlingsproces må grundlægges. Sammenfattende må regeringen derfor konstatere, at situationen i Mellemøsten fortsat tegner faretruende.

Inden jeg vender mig til de internationale økonomiske problemer, vil jeg blot kort omtale to andre politiske brændpunkter, hvor situationen giver anledning til bekymring. I det sydlige Afrika er situationen fortsat præget af betydelige spændinger, og der synes desværre ikke at være udsigt til en snarlig løsning af problemerne vedrørende Namibias uafhængighed. Sydafrikas økonomiske, politiske og militære pres mod nabostaterne er stigende. Regeringen har gentagne gange fordømt Sydafrikas militære krænkelse af nabolandenes suverænitet og territoriale integritet.

Internt i Sydafrika fortsætter udbygningen af apartheidpolitikken ledsaget af forslag til begrænset medindflydelse fra andre befolkningsgrupper end sorte. Regeringen mener som tidligere regeringer, at det internationale pres mod Sydafrika bør opretholdes og øges for at bidrage til en fredelig afvikling af apartheidsystemet. Regeringen har med stigende uro og bekymring fulgt udviklingen i Centralamerika, hvor en alvorlig konflikt ved grænsen mellem Nicaragua og Honduras har føjet sig til den nu over 3 år gamle ulykkelige borgerkrig i El Salvador og dermed gjort situationen i området endnu mere anspændt.

Regeringen finder, at den grundlæggende årsag til de nuværende politiske problemer i Centralamerika er århundredgammel social og økonomisk uretfærdighed og undertrykkelse. I en kamp for politiske, økonomiske

og sociale reformer, der tager sigte på etablering af et demokratisk system og en mere ligelig fordeling af samfundets værdier, må enhver dansk regering være på de reformvenlige, ikke-voldelige kræfters side. Regeringen finder, at det er af afgørende betydning, at konflikterne i Centralamerika løses ad fredelig vej gennem dialog og forhandlinger. Varige og retfærdige løsninger kan ikke findes med militære midler eller ved fremmed indblanding i landenes indre anliggender. Regeringen vil for sit vedkommende hilse ethvert realistisk forsøg på at tilvejebringe politiske forhandlingsløsninger velkommen og derigennem forbedre grundlaget for en demokratisk proces, der indebærer fuld respekt for menneskerettighederne i hele området. Regeringen støtter derfor de bestræbelser, der i denne tid udfoldes af Mexico, Venezuela, Colombia og Panama, den såkaldte Contadoragruppe, med henblik på at bringe de berørte parter til forhandlingsbordet.

Inden jeg forlader de internationale politiske spørgsmål, finder jeg anledning til at fremhæve, at regeringen tillægger det stor betydning, at det europæiske politiske samarbejde, EPS, det udenrigspolitiske samarbejde uden for Romtraktaten mellem de ti lande, i disse år gennemgår en meget positiv udvikling. Det er lykkedes for de ti at indtage fælles holdninger på stadig flere områder inden for udenrigspolitikken. Og det er efter regeringens opfattelse af stor værdi, at en europæisk stemme høres stadig tydeligere i den internationale debat, ikke mindst i lyset af den polariserede dialog mellem de to supermagter, som vi er vidne til i disse år.

Det økonomiske tilbageslag har i de sidste år domineret det internationale økonomiske samarbejde. Den økonomiske vækst har været lav, de internationale rente- og valutaforhold har været præget af manglende stabilitet. Mange landes gældsproblemer har hvilet som en trussel over det internationale betalingssystem, og verdensøkonomien har således været præget af store uligevægte og skævheder, samtidig med at den økonomiske aktivitet har været lav og derfor har ført til en stadig og stigende arbejdsløshed.

Det økonomiske tilbageslag er således internationalt i sin karakter; det indebærer også, at en indsats for at fremme et økonomisk opsving nødvendigvis må ske gennem et in-